

ia77

JazzFlits

10 maart 2008,
6de jaargang, nummer 94

NIEUWSSELECTIE

BEROEPSSAXOFONISTEN 'ZINGEN' HUN HOGE NOTEN TIJDENS HET SPELEN

Australische wetenschappers denken te weten waarom professionele saxofonisten de allerhoogste noten wel zuiver en strak spelen en amateurs niet, zo stellen ze in het februari-nummer van het blad Science. Dat verschil zit in de stembanden. De professionals stellen die bij hoge noten in alsof ze die noten gaan zingen.

In een reactie in Trouw van 8 februari geeft saxofoniste Candy Dulfer blijk van enige herkenning van de onderzoeksresultaten: "Alleen de knoppen indrukken en hard blazen is niet genoeg. Als je een hoge A wilt spelen, moet je hem in je hoofd al een beetje 'zingen'. Maar of ik echt mijn stembanden gebruik? Ik weet het niet, ik zal er de volgende keer eens op letten als ik daar tenminste tijd voor heb tijdens het soleren."

[...vervolg op pagina 13](#)

PRODUCER TEO MACERO OVERLEDEN

Teo Macero, producer van Miles Davis bij Columbia Records, is 19 februari op 82-jarige leeftijd in New York overleden. Hij was al langere tijd ernstig ziek. Macero produceerde ook Dave Brubecks hitalbum 'Time Out'.

Macero had een actieve rol bij de samenstelling van Davis' albums. Hij produceerde deze niet alleen, maar gaf in bepaalde gevallen de muziek mede vorm door de opgenomen banden te knippen en te plakken en passages te herschikken. Dat deed hij bijvoorbeeld bij 'Bitches Brew' en 'In a Silent Way'. Teo Macero kwam in 1957 bij Columbia Records en bleef daar zo'n twintig jaar. Hij werkte er ook met Charles Mingus, Gerry Mulligan, Mose Allison, Johnny Mathis, Carmen McRae, Tony Bennett, Duke Ellington, Thelonious Monk en Woody Herman.

Lees ook het IM in de Los Angeles Times. Klik hier:
<http://www.latimes.com/news/printedition/california/la-me-macero23feb23,1,5753691.story?ctrack=1&cset=true>

JAZZFLITS nummer 95 staat 7 april op www.jazzflits.nl

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Coltrane: the story of a sound (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- John Taylor, Omar Sosa, Mischa Alperin, Club des Belugas, Jarrett/Peacock/DeJohnette, Steve Lehman Quintet, Peter Beets, Stephen Riley, John Ruocco, Tigran Hamasyan en Pat Metheny.	
Concertverslagen	pg 10
- SF Jazz Collective, Cecil Taylor, Babette van Veen en Joey Baron.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Bimtips (Jaap Lüdeke)	pg 11
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman) (In Memoriam Jan Burgers)	pg 12

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

http://www.dr.dk/radio/alle_kanaler/jazz.asp
en u hoort DR JAZZ

'JAZZLIEFHEBBER IS NAUWKEURIG, AARDIG, INTROVERT EN ONSPORTIEF'

Jazzliefhebbers zijn nauwkeurig, aardig, introvert, en onsportief. Dat stelde Tom ter Bogt op 15 februari in zijn oratie als bijzonder hoogleraar popmuziek aan de Universiteit van Utrecht.

[...vervolg op pagina 13](#)

CONCERTVERSLAG

FLEURINE PRESENTEERT NIEUWE ALBUM IN BOMVOL BIMHUIS

Zangeres Fleurine was op 21 februari even terug uit New York om haar nieuwe cd 'San Francisco' te presenteren. In een tot de nok gevuld Bimhuis vond een intiem concert plaats met veel liedjes van de Braziliaanse componist Francisco Pinheiro, wiens naam haar inspireerde tot de titel van de cd. De grote belangstelling voor dit concert was niet in de laatste plaats te danken aan de aanwezigheid van haar echtgenoot pianist Brad Mehldau, die zich vooral beperkte tot begeleiding, maar zo nu en dan heel mooi soleerde.

(Tekst en foto: Tom Beetz)

PLATEN

JESSE VAN RULLER MAAKT NIEUWE CD VOOR JOC RECORDS

Voor de tweede cd van het nieuwe label JOC Records zijn 2 maart in het Bimhuis te Amsterdam live-opnamen gemaakt van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Solist was gitarist Jesse van Ruller. De plaat verschijnt deze zomer in de 'Dutch Series'-reeks.

Jesse van Ruller maakt al sinds de oprichting, ruim elf jaar geleden, deel uit van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, en zijn composities staan met grote regelmaat op de lessenaars. Speciaal voor de cd-opname schreef Van Ruller een aantal nieuwe stukken, die zijn gearrangeerd door onder anderen Johan Plomp en orkestleider Henk Meutgeert.

JOC Records is het eigen label van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. In de 'Dutch Series'-reeks staat op elk deel een orkestlid centraal, als solist en/of componist. Op het eerste deel, recentelijk uitgebracht onder de titel 'Riffs 'Rhythms', was dat Henk Meutgeert. De cd's van JOC Records verschijnen in Nederland en Japan.

PODIA

JAZZ IMPULS GAAT ZICH MET SPECIALE REEKS OP JONGERE GENERATIE RICHTEN

Onder de titel 'Groove Night' gaat Jazz Impuls live-jazz aanbieden op plekken waar jongeren komen. De concerten worden gelardeerd met extra's als jamsessions, een dance-act en een dj. Het project start met drie proefconcerten in Pakhuis De Zwijger in Amsterdam op 19 maart, 16 april en 21 mei.

Jazz Impuls denkt dat jongeren ontvankelijk zijn voor jazz en baseert dat onder meer op de uitkomsten van een onderzoek dat een aantal HBO-studenten deed naar de relatie tussen jazz en jongeren. Voor die opdracht, met als titel 'De noodzaak van een jazz impuls', werd een enquête gehouden onder 2567 jonge mensen met een gemiddelde leeftijd van 23 jaar. De uitkomsten daarvan zijn zodanig positief dat Jazz Impuls alle vrouwen heeft in hun nieuwe initiatief. Naast de serie 'Groove Night' komt Jazz Impuls het volgend seizoen ook weer met een reeks dubbelconcerten in theaters en schouwburgen.

SOBERE PROGRAMMERING OP KOMEND BREDA JAZZ FESTIVAL

Het 38ste Breda Jazz Festival moet het dit jaar met 35.000 euro minder aan sponsorgelden doen. Daardoor zijn er minder podia en ontbreken grote namen. Het festival wordt van 1 tot en met 4 mei in Breda gehouden.

Volgens festivalvoorzitter Antoine Trommelen zijn de tegenvallende sponsorinkomsten niet ten koste gegaan van de kwaliteit van de programmering. Die is 'nadrukkelijk vooropgesteld', zo vertelt hij in dagblad BN DeStem van 15 februari: "maar het blijft jammer dat we tegen een aantal toppers nee moesten zeggen".

[...vervolg op pagina 13](#)

NIEUWSflitsen

Klima Kalima (foto: pr Klima Kalima)

Klima Kalima wint Neuen Deutschen Jazzpreis 2008

De formatie Klima Kalima heeft 16 februari de Neuen Deutschen Jazzpreis 2008 gewonnen. Ze kregen in de finale te Mannheim de meeste stemmen van het publiek en ontvingen 10.000 euro. Tweede respectievelijk derde werden Spaniol4 en Lars Duppler Alliance Urbaine.

Golden Tulip sponsort Eemtown Jazz Festival

Hotelketen Golden Tulip gaat de komende drie jaar het Amersfoortse Eemtown Jazz Festival sponsoren. Hiertoe ondertekenden beide partijen medio februari een contract. Golden Tulip wil via het festival hun onderdeel Branche promoten. Een Branche is een ruimte in het hotel waarin restaurant, bar en de lounge zijn samengevoegd en waar zes avonden per week live-jazz wordt gespeeld. Eemtown Jazz krijgt meer armslag dankzij de samenwerking. Het Eemtown Jazz Festival wordt op 4 oktober voor de derde maal gehouden in De Flint te Amersfoort.

Wouter Hamel krijgt goud voor cd 'Hamel'

Voor de verkoop van meer dan 15.000 exemplaren van zijn debuutalbum 'Hamel' heeft zanger Wouter Hamel 17 februari een gouden plaat gekregen. De plaat kwam vorig jaar maart uit en in december was deze al goud. Hamel maakte begin februari een succesvolle tour door Japan. Alle acht concerten waren uitverkocht. Zijn nummer 'Breezy' is door het hele land in karaokemachines te horen. Volgens Hamels platenmaatschappij is dat een eer die onafhankelijke platenlabels niet vaak te beurt valt.

Trompettist Till Brönner wint Jazz Echo 2008

Trompettist Till Brönner heeft de Duitse Jazz Echo 2008 gewonnen voor zijn cd 'The Christmas Album'. Dat werd 15 februari in Berlijn bekendgemaakt. Naar de Echo, te vergelijken met de Nederlandse Edison, dongen ook albums van Diana Krall, Silje Nergaard, Thomas Quasthoff en Götz Allsman mee. Brönner, die ook jazz-cd's produceert, deelde bij de uitreiking mee dat hij zijn contract met Universal Records heeft verlengd.

Tweede album Duo Bill Bruford/Michiel Borstlap uit

Het tweede album van de Britse drummer Bill Bruford en pianist Michiel Borstlap is 12 februari verschenen. Het wordt gedistribueerd door Brufords eigen label Summerfold. Beide musici kwamen elkaar in 2002 tegen op een festival in Nijmegen. Ze maakten al eerder een cd en een dvd. Op de plaat staan elf duo-stukken, waaronder een uitvoering van Miles Davis' 'All Blues'.

PRIJZEN

GRAMMY AWARD HERBIE HANCOCK STUIT OP KRITIEK

Bepaalde critici vinden de toekenning van de Grammy Award 'beste album van het jaar' aan Herbie Hancock 'gemakkelijk'. Zij menen dat een veteraan hier niet voor in aanmerking moet komen. Dat meldt de website van USA Today op 19 februari. De verkoop van de uitverkoren cd 'River' zit sinds de uitverkiezing flink in de lift.

Volgens de genoemde critici doet de keuze van een veteraan interessante actuele musici te kort. In hun ogen ging de jury met de keuze van albums van Steely Dan (2000) en Santana (1999) bij eerdere edities ook al in de fout. Herbie Hancock begrijpt helemaal niets van de kritiek, zo zegt hij op de website van de krant: "It's odd to me to be considered a conservative choice. I've played music that's further out than any of these people (de andere genomineerden, red.)." Michael Fagien, uitgever van het blad Jazziz, steunt Hancock: "There are a lot of lame albums out that sell a million records. I don't see how you can criticize giving an award to a musician like Herbie Hancock who has been making great music for decades. To a lot of us, the question would be, 'What took them so long?'"

De toekenning van de Grammy Award heeft de verkoop van 'River' geen windeieren gelegd. Tot de Grammy-uitreiking op 10 februari waren er ongeveer 55.000 stuks verkocht. Zo'n twee weken later stond het album op 5 in de Billboard Album Top 200, de hoogste notering ooit voor Hancock. De verkoopaantallen kunnen zich overigens nog steeds bij lange na niet meten aan die van de andere genomineerden: Kanye West verkocht van zijn cd 'Graduation' bijna twee miljoen exemplaren en het album 'Back to Black' van Amy Winehouse ging zo'n 1,5 miljoen keer over de toonbank.

JAZZ TALENT AWARD 2008 ONDERONSJE VAN STUDENTEN NED. JAZZOPLEIDINGEN

De Amersfoort Jazz Talent Award 2008 wordt een onderonsje van studenten van Nederlandse jazzopleidingen. Zij waren alom vertegenwoordigd in de ruim dertig formaties die zich voor de wedstrijd hadden aangemeld. Zes daarvan, vijf Europese en een Nederlandse, gaan op 15 en 30 maart en 20 april in Theater Borra in Amersfoort om drie finaleplaatsen strijden.

Die zes formaties zijn Elek3city (Roemenië/A'dam), het Morfitis Trio (Hongarije/R'dam), de Benoît Martiny Band (Luxemburg/R'dam), Jazzest (Duitsland/A'dam), de Thomsen Group (Duitsland/A'dam) en Renske Taminiou & Band (A'dam/R'dam). De Amersfoort Jazz Talent Award staat open voor in Nederland woonachtige jazzmusici van ten hoogste 28 jaar oud. De jury onder leiding van Jeroen de Valk, maakte een 'blinde' selectie. De namen van de musici en hun bands werden pas bekendgemaakt nadat de definitieve keus was vastgesteld. Drie van de zes bands gaan door naar de finale op 18 mei tijdens het Rabobank Jazzfestival Amersfoort. De winnaar daarvan gaat naar huis met 2.500 euro en een optreden op dat jazzfestival in 2009.

OVERIG

NEDERLANDSE BAND SPEELT VIA INTERNET MET NEW YORKSE SAXOFONIST

Met zijn band 'Sticks, Strings & Vibes' gaat contrabassist Philip Baumgarten een ongebruikelijk concert geven met de New Yorkse saxofonist Bob Anram. Ongebruikelijk, want de band bevindt zich in Nederland en de saxofonist gelijktijdig in New York. De interconnectie wordt gelegd via internet. Dit 'Cross Atlantic Project' zal plaatsvinden op de Technische Universiteit Delft, vermoedelijk medio juni.

Terwijl 'Sticks, Strings & Vibes' speelt wordt Bob Anram op een doek geprojecteerd. Het publiek hoort hem alsof hij in de zaal aanwezig is. Baumgarten: "Om te laten zien hoe klein op dit moment de afstanden tussen mensen uit verschillende culturen (kunnen) zijn en hoe weinig ervoor nodig is om die culturen te laten versmelten." Naar verluidt betreft het hier een primeur. Op dit moment is het nog de vraag of het project technisch volledig zal slagen. Er is een meer dan supersnelle verbinding nodig gebaseerd op geavanceerde technologie. De beeldvertraging zal teruggebracht moeten worden tot 1/10 seconde, waar de huidige technologie een vertraging kent van 1/5 seconde. Van het concert wordt een opname gemaakt die op cd verschijnt.

VEEL BELANGSTELLING VOOR COLLEGE JAZZGESCHIEDENIS IN AMSTERDAM

Het vak 'Geschiedenis van de Jazz', dat 'jazzprofessor' Walter van de Leur dit semester aan de Universiteit van Amsterdam geeft, mag zich in veel belangstelling verheugen. Dat meldt de jazznieuwsbrief van het Muziek Centrum Nederland. Het maximale aantal van zestig studenten heeft zich aangemeld.

In de collegereeks staat Van de Leur stil bij de ontwikkeling van de jazz. De studenten kunnen zich niet alleen tot de boeken beperken, maar moeten van hun hoogleraar ook een aantal jazzconcerten bezoeken. "Muziek leeft niet op de plaat, maar buiten in het wild", vindt hij. De leerstoel jazz is een initiatief van het Conservatorium van Amsterdam, de leerstoelgroep Muziekwetenschap van de Universiteit van Amsterdam en het Muziek Centrum Nederland (de rechtsopvolger van de Jazzorganisatie).

BRITSE JAZZ FM TERUG IN DE ETHER

De Britse zender Jazz FM komt terug in de ether. Het station, dat ooit op FM uitzond en sinds drie jaar alleen via internet is te beluisteren, gaat via DAB in Noordwest-Engeland en Londen uitzenden.

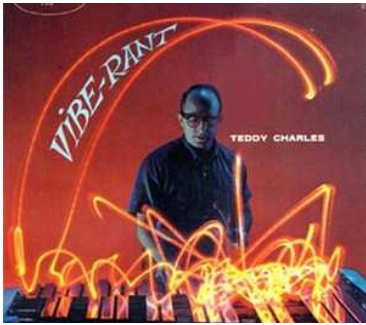
Jazz FM werd in 1990 in Londen gelanceerd en zond tot drie jaar geleden via de FM uit. Toen werd het format gewijzigd en ging de zender op FM verder als Smooth FM. Op internet bleef Jazz FM bestaan. Eigenaar GMG Radio, onderdeel van een bedrijf dat ook de krant The Guardian uitgeeft, wil het nu nogmaals proberen, maar dan digitaal. De bekendmaking komt vlak na het nieuws dat de digitale radiozender theJazz eind maart stopt. "GMG Radio believes Jazz FM is a niche listen and with the demise of theJazz, this is an opportunity to provide listeners with their own jazz station 24 hours a day", aldus een zegsman 28 februari in The Guardian.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

VIBRAFONIST TEDDY CHARLES IN AANTOCHT

TE LAND. De legendarische vibrafonist/componist Teddy Charles (geboren 13 april 1928 als Theodore Charles Cohen) wordt volgende maand 80 jaar en is nog steeds actief, ook in de jazz. Op dinsdag 25 maart opent hij met een kwintet in de New Yorkse Village Vanguard om er tot zondag zijn ongetwijfeld oudere fans te vermaken met buitengewone, oude en ook nieuwe eigen composities. Ergens in

de jaren vijftig werd Charles in kleine kring bekend. Hij maakte toen opnamen met Miles Davis, Charles Mingus, Bob Brookmeyer en in latere jaren zelfs met Aretha Franklin. Over zijn eigen registraties van destijds wordt nog steeds vol lof geschre-

ven. Bijvoorbeeld over de platen 'New Directions' en 'Collaboration: West', beide uit 1953. Een jaar eerder had hij bij Prestige van Bob Weinstock getekend. Die cd's zijn tegenwoordig verkrijgbaar in de serie 'Original Jazz Classics'. Op 'New Directions' wordt er naar hartelust gespeeld met onder anderen Hall Overton en Jimmy Raney, de andere cd kent een opvallende bezetting met 'Westcoasters' als Shorty Rogers, Jimmy Giuffre en Shelly Manne. Teddy Charles is nooit echt beroemd geworden, zoals Milt Jackson. Charles' aparte stijl van componeren en arrangeren verhinderde dat en sloot niet aan bij de smaak van het grote publiek. Er wordt wel verondersteld dat zijn muzikale escapades in de jaren vijftig invloed gehad kunnen hebben op de latere free-jazz. Overigens trad hij tot omstreeks 1953 op onder de naam Teddy Cohen. Die joodse naam viel niet goed bij clubeigenaren in de VS, volgens zijn manager. Dus werd destijds besloten om Charles' tweede voornaam te gaan gebruiken.

TER ZEE. De laatste jaren heeft Teddy Charles, maar nu op eigen initiatief, besloten weer een kleine naamsverandering door te voeren. Tot mijn stomme verbazing staat op zijn site onder meer te lezen: 'Join the famous Captain Ted Charles aboard this historic sailing skipjack Pilgrim'. Ja, hij gaat nu door het leven als 'Teddy Charles: Sailor and Vibraphonist'. Zie: <http://www.teddy-charles.com> en lees over zijn maritieme bezigheden. En of we maar meteen contact willen opnemen voor een boottocht, een gig of de aankoop van nautische spullen. Charles heeft ook nog een niet eerder uitgebrachte cd met Max Roach in de aanbieding. Een opname van 1988, gemaakt op een jazzfestival in het Italiaanse Rovigo. Elders op de site volgt dan weer de wervende kreet: 'Sail the Peconic with Capt. Ted'. Charles heeft op zijn site nog een verrassing in petto, speciaal voor ons. Daar staat namelijk te lezen dat hij begin november voor een week naar Nederland komt. Nee, niet om er de grachten te bevaren of op de Noordzee te zeilen, maar gewoon om te spelen, op die vibrafoon. Waar hij zal spelen en met wie is nog onbekend.

RADIO 6, DE CONCERTZENDER EN DE NACHTEN

Het is weliswaar slechts goed nieuws voor nachtbrakers en zij die vroeg uit de veren moeten, maar sinds 1 maart heeft Radio 6 de nachturen uitbesteed aan de ConcertZender (CZ). In die nachten, van 01.00 – 06.00 uur, zal de CZ jazz- en wereldmuziekprogramma's aanleveren. Jazz is er te horen op de zondag/maandag-, de dinsdag/woensdag- en de woensdag/donderdagnacht. De overige nachten zijn dus gewijd aan wereldmuziek.

MIKE DEL FERRO, WERELDREIZIGER

Pianist/componist Mike del Ferro maakte onlangs weer een tournee in het kader van Jazz Bridges Pakistan, een concertreeks van de American Voices Association. Zo speelde hij onder meer in de National Library Auditorium in Islamabad en was hij te gast in een uitzending van MTV-Karachi. De American Voices Association beijvert zich om muziek en andere culturen te bevorderen in ontwikkelingslanden, die uitgebreide culturele contacten met de VS moeten ontberen.

Komend voorjaar staat er voor kosmopoliet Mike del Ferro (uitverkoren) weer een tournee op het programma. Na een optreden in Kansas City volgt een trip naar Peru en Argentinië. Op You Tube is onder veel meer een filmpje te zien van Del Ferro, samen met bassist Frans van der Hoeven en de Amerikaanse drummer Jack DeJohnette.

GERARD PRESENCER IN BREDA

Elke keer dat de Britse trompetgigant Gerard Presencer in het land is moet daarvan gewag worden gemaakt. Tenslotte behoort hij zonder meer tot de Europese top en maakte hij in het verleden al veel indruk bij US3 en Sting. Zaterdag 15 maart treedt Presencer op tijdens de 4de Meeüs Big Jazz Night in Mezz (Keizerstraat) te Breda. Presencers workshop begint al om 14.00 uur. Vanaf 20.30 uur is er plaats voor onder meer de gretige formatie 4Beat6 (muziek van Benny Goodman) en de Auratones van Rolf Delfos. Zij krijgen versterking van Gerard Presencer. De openingsact die avond in Breda is gegund aan De Roomsouzen, bestaande uit vijf sousafonisten.

<http://www.bigjazznight.nl>

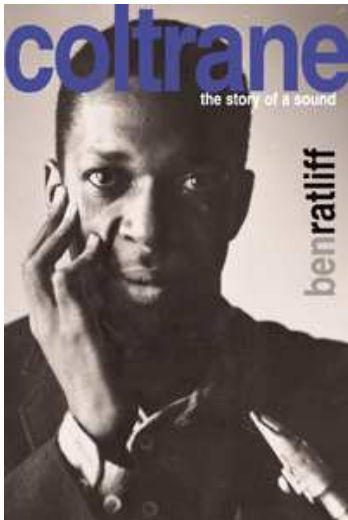
HERB ALPERT IS GUL, VAN HUIS UIT

Sinds de Tijuana Brass en als medeoprichter van A&M Records kraakt de bankrekening van de voormalige trompettist Herb Alpert in al zijn voegen. En wel zodanig dat hij om de haverklap donaties verstrekt aan allerlei culturele organisaties in het meestal zonnige Californië. DownBeat (maart) weet te melden dat hij in december in gezelschap van zijn vrouw (Lani Hall nog steeds) naar de University Of California At Los Angeles (UCLA) toog en daar 30 miljoen dollar in het vooruitzicht stelde. Dat is dan het begin van de Herb Alpert School of Music, waar de vakken zullen bestaan uit wereldmuziek, pop, jazz en klassiek. De inmiddels bekende SF Jazz Collective kreeg ook al een gift van de Herb Alpert Foundation. Alpert: "Liefdadigheid zit in het bloed, mijn vader had het ook al."

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

COLTRANE EN ZIJN NALATENSCHAP

Veertig jaar na zijn dood blijft John Coltrane de gemoederen bezighouden. Daarvan een kleine proeve. In haar boek 'Als Casablanca' voert Christine Otten (zie vorig nummer) de volgende dialoog op: "Rare foto. Je ziet bijna niks." "Dat is niet waar. Kijk 's beter. Ik denk dat de fotograaf probeerde de muziek vast te leggen, niet de muzikant. Onbegonnen werk natuurlijk, maar dit is wel de echte 'Trane voor mij. Onbereikbaar in zekere zin. Als je hem en Miles samen hoort spelen weet je meteen wie de echte god is." In de roman valt de naam minstens nog vijf keer. Otten is niet de enige auteur die door Coltrane gegrepen is. Johanneke van Slooten schreef al eens een overdenking, Erik Menkveld richtte in 2004 een brief tot hem (zie JF 19/3/06, pag. 7) en in zijn column in de Volkskrant memoreerde Martin Bril zijn tachtigste geboortedag. Een klein onderzoekje in de wereld van de poëzie leverde tien dichters op – onder wie vooral Vlamingen – die een gedicht aan Coltrane gewijd hadden (overigens niet allen in positieve zin ...). Nog sterker: de twee Amerikaanse bundels 'The Jazz Poetry Anthology' (1991 resp. 1996) bevatten lijsten van musici aan wie gedichten gewijd zijn. Daarbij staat Coltrane bovenaan met 29 gedichten, vóór Monk (met 20) en Parker (met 17). Het aantal boeken dat over hem is verschenen loopt tegen de twintig. En er staan er al weer twee aan te komen. Het meest recente is dat van Ben Ratliff, die in zijn inleiding dan ook constateert: "Many people, from Wynton Marsalis to the most disengaged jazz fan you know, can tell you a story about how John Coltrane altered their lives or at least their way of looking at art, strengthened their resolve, made them see that jazz isn't an exercise book, or a fathers's record collection, or music as a closed-off thing-in-itself." Bij Coltrane's dood in 1967 moest Ratliff nog geboren worden. Ruim tien jaar geleden werd hij jazzcriticus voor de New York Times en in 2002 verscheen van hem een bundel besprekingen van platen die de honderd belangrijkste aller tijden moesten markeren. Hij was zelf overigens de eerste die toegaf dat het hier een persoonlijke keuze was, die bovendien door diverse factoren bepaald was.

Zijn tweede boek is een evaluatie van Coltrane's oeuvre en wat het heeft teweeggebracht. Het boek bestaat uit twee delen. De vroegst opgenomen muziek is een privé-opname uit 1946, toen hij meejamde met een blanke marineband op Hawaii. Er zijn musici die het op hun negentiende al ver geschopt hebben, maar volgens de auteur slaat Coltrane met zijn altsolo in 'Hot House' nog een modderfiguur. Maar ook zijn laatste opname, het zogenoemde Olatunji-concert, pas in 2001 uitgebracht, is niet representatief voor zijn werk, omdat het vervormde geluid je verhindert er in door te dringen. Tussen die uitersten volgt de auteur de essentiële opnamen op de voet, nuchter evaluerend en hun plaats bepalend binnen het gehele werk. Biografische bijzonderheden komen er niet aan te pas, zodat het licht continu op de muziek zelf valt. Deel twee gaat dan over zijn invloed.

Het zal niemand verbazen dat bij zoveel literatuur, nog afgezien van de vracht plaatbesprekingen en de vele specials die tijdschriften aan hem wijdden, kwesties, grote of kleine, worden aangeroerd die de lezer bekend voorkomen. Bijvoorbeeld dat Coltrane als laatbloeiër keihard op harmonie studeerde om die daarna overboord te gooien. Er zouden navolgers komen die dat eerste niet hadden gedaan en dus ook het tweede konden nalaten ... Dan de bekende vraag waarom zijn solo's zo lang duurden. Hij wist niet hoe op te houden want hij wilde er alles in stoppen wat hij in zich had. Waarop Miles Davis nuchter vaststelde: "Gewoon die toeter uit je mond halen." Benieuwd was ik naar de passage over Miles Davis' plannen voor een Europese tournee, voorjaar 1960. Het is bekend dat Coltrane reeds vergevorderde plannen had om een eigen groep te beginnen en er weinig zin in had. Miles haalde hem over en liet hem in zijn soli zijn gang gaan. Dat hebben we geweten. In het kader van de Vara-jazzweek werd het avondconcert in Scheveningen rechtstreeks voor de radio uitgezonden en diegenen die geboekt hadden voor het nachtconcert in Amsterdam, laten niet na te vertellen hoe rauw zijn klanken op hun dak vielen. De uitleg is dan dat wij onvoorbereid waren doordat we de platen nog niet kenden die Coltrane inmiddels gemaakt had. Dat betrof dan twee wezenlijke stukken uit zijn repertoire: 'So What' door het sextet van Miles Davis met als enige onderbouw twee dorische reeksen met een halve toon verschil, en het andere uiterste, 'Giant Steps', met om de andere tel een nieuw akkoord. Geen van beide leidde echter tot soli zoals Ratliff die ook pas expliciet beschrijft als hij de Europese opnamen van daarna behandelt: "Several recordings [...] show an almost cartoonish representation of the musician who needed a long time to say what he had to say. He worked in split-tone screams; he repeated blues lines, he growled, he circled around one falsetto note for a minute at a time. His new sound was biting, discursive [onsamenhangend], and self-indulgent; it created an aggressive and totally self-possessed new style of phrasing." (pag. 55). Helaas blijft ook hier duister hoe juist in Europa zijn stijl zich ontwikkelde zoals we achteraf vernamen op zijn werk voor Impulse. Ben Ratliff heeft, puttend uit de literatuur én eigen interviews toch nog kans gezien een prettig leesbaar boek te schrijven met tal van interessante observaties. Zoals de betekenis die hij aan het begrip 'sound' van de ondertitel geeft: niet slechts de klankkleur van de musicus, maar het geheel van ritme – Charles Moore, dezelfde die >>>>>

JAZZ OP PAPIER VERVOLG

in het boek van Otten langskwam, prefereert 'quality of motion' – en het harmonische kader. En in nóg bredere zin strekt het zich uit tot de band zelf. In dit verband betreurt de schrijver dat de werkomstandigheden voorbij zijn waarbij een band een contract heeft van, zeg, drie weken in een en dezelfde club. Want dan pas ontwikkelt zich die 'sound'. 'The truth of jazz is in its bands.'

Ben Ratliff. Coltrane : the story of a sound. – Londen ; New York : Faber and Faber, 2007. – XXI, 250 p. – ISBN 978-0-571-23273-4. Prijs 29,75 euro

CD-RECENSIES

JOHN TAYLOR

Whirlpool

Camjazz

De romantische subtiliteit waarmee pianist John Taylor bekend is geworden, klinkt ook op dit album. Als leider heeft Taylor een geringe discografie. Dat zegt niets over zijn capaciteiten, maar des te meer over zijn karakter. 'Whirlpool' heeft dan ook niets te maken met een duizelingwekkende draaikolk. Het gaat hier om een delicate en bescheiden wijze van muziek maken, met verwijzingen naar het trio van Bill Evans, waarin je je graag laat meezuigen. De sympathieke Engelsman wordt begeleid door bassist Palle Danielsson en drummer Martin France. Het trio weet een perfecte balans te bereiken. Ze spelen stukken van Taylor, Kenny Wheeler, Gershwin en Gustav Holst. Taylors' affiniteit met klassieke muziek manifesteert zich logischerwijs het meest bij de laatstgenoemde componist. Zijn eigen composities kunnen nadrukkelijk maar ook zweverig zijn. De pianist maakt op aantrekkelijke wijze gebruik van stiltes en laat overbodige noten weg. Daardoor zijn de noten die hij wél speelt (en dat zijn er heel wat) juist zo waardevol. Hoogtepunt is het titelstuk, dat Taylor zelf schreef. De samenwerking met Danielsson is in dit stuk zo overtuigend dat het trio zich met deze cd kan scharen onder de 'grote pianotrio's'.

(Peter J. Korten)

OMAR SOSA
Afrecanos
Skip records

De Cubaanse pianist Omar Sosa is een bijzonder musicus. Zijn Latijnse wortels vermengt hij met jazz en Afrikaanse wereldmuziek. Daaruit komt een stroom klanken tevoorschijn die volstrekt vanzelfsprekend overkomt. De producer van de cd 'Afrecanos' is drummer Steve Argüelles.

Rond 1990 heeft hij hier in Nederland nog met Jorrit Dijkstra en Mischa Kool gespeeld.

Hoewel Sosa zich als jazzmusicus afficheert, hebben elementen van verschillende wereldmuzieksoorten de overhand. Op de cd speelt een keur aan muzikanten: Cubaanse, Braziliaanse, Afrikaanse (uit Mali, Senegal, Marokko en Mozambique), Franse en een aantal Amerikaanse. De muziek is toegankelijk en mooi gedoseerd. Ondanks de grote lijst van muzikanten klinkt de muziek voortdurend organisch en open. Niet zelden op het dromerige af. In de verschillende nummers worden de vele achtergronden van de muzikanten uitgelicht. Zo hoor je stukjes met strakke Cubaanse begeleiding, veel relaxte Afrikaanse ritmes en verre flarden van Amerikaans bigbandwerk in de trompetsectie. Alles en iedereen krijgt zo zijn plekje. In trioverband, met de Cubaanse drummer Julio Barreto en de Mozambiquaanse elektrische bassist Childo Tomas, speelt Omar Sosa moderne en eigentijdse jazz.

'Afrecanos' is, om het maar eens in eetermen te zeggen, smakelijk, maar, omdat uit de veelheid van gebruikte muzikale kruiden er niet eentje komt bovendrijven, zonder uitgesproken smaak.

(Hessel Fluitman)

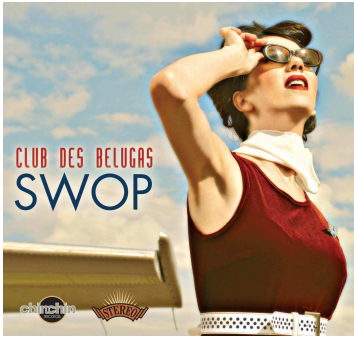
MISHA ALPERIN
Her First Dance
ECM

De Russische pianist/componist Misha Alperin, woonachtig in Oslo, heeft voor het eerst in tien jaar weer een cd bij ECM opgenomen. In de tussentijd maakte hij cd's voor het Duitse cd-label Jaro, onder meer met het Moscow Art Trio. Dat vormt hij samen met zanger Sergei Starostin en de hoornist Arkady Shilkloper. Deze laatste speelt ook op de cd 'Her First Dance'. Daarop is verder celliste Anja Lechner te horen.

'Her First Dance' is geen groepsplaat. Alperin is de belangrijkste man. Zijn instrumentale liederen zijn van een onweerstaanbaar verstilde eenvoud. Titels als 'Lonely in White' en 'Frozen Tears' geven perfect aan wat voor muziek je mag verwachten: traag, beschouwend en integer. Wie echter denkt dat het dus lusteloze muziek is, vergist zich behoorlijk. De spanning wordt, schijnbaar zonder moeite, telkens weer opgebouwd. Het geluid van de cello van Anja Lechner draagt daar heel mooi aan bij. De onvolprezen hoornist Arkady Shilkloper staat centraal in zijn bijdrage 'The Russian Song'. Samen met de celliste geeft hij het Russische lied de strakke kleuring die kenmerkend is voor de overige liederen op deze cd. Zoals gewoonlijk bij ECM is de informatie minimaal. Deze muziek is echter sterk genoeg om voor zichzelf te spreken.

(Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

CLUB DES BELUGAS SWOP

ChinChin Records

De muziek van Club des Belugas wordt geplaatst onder de noemer Nu-jazz, soms ook electro-jazz genoemd. Een stijl die zich kenmerkt door gebruik van elektronica, sampling, repeterende drumloops en prominente 'drum and bass'. Het genre ligt dicht bij de zogenoemde lounge-muziek (zoals die van het Zweedse KOOP). In Europa is de muziek van Bugge Wesseltoft (New Conception of Jazz) en Nils Petter Molvær ermee verwant. Club des Belugas komt uit Duitsland en kent een kernbezetting met Maxim Illion (programming, keyboard en bas) en Kitty the Bill (programming en keyboard). Op 'SWOP' spelen verder onder anderen mee anna.luca, Iain Mackenzie, Dean Bowman en Brenda Boykin (allen zang), Reiner Winterschladen (trompet) en Philip Schug (trombone). In 2002 produceerde Club des Belugas 'Caviar at 3 a.m.', hun debuut. In 2003 volgde 'Minority Tunes' en in 2006 'Apricoo Soul'. Op 'SWOP' is de muziek gecomponeerd door Kitty the Bill met uitzondering van twee nummers, 'Puttin' on the Ritz' (Irving Berlin, met de stem van Fred Astaire) en 'It don't mean a thing' (Duke Ellington). De muziek kenmerkt zich door prominent aanwezige basklanken en repeterende drums in mediumtempo. Hierdoor ontstaat die kenmerkende relaxte sfeer die je ook hoort in bijvoorbeeld Motown-soul en Braziliaanse bossanovarithmes. Club des Belugas gebruikt deze stijlen of gooit er een funky sausje over. 'SWOP' mag dan moderne jazz zijn, het swingt als vanouds. Duke Ellington en Louis Armstrong zijn minder ver verwijderd van deze muziek dan we misschien geneigd zijn te denken. Je waant je met 'SWOP' in een oude klassieke jazzclub maar met een modern behang op de muur. (Frank Huser)

JARRETT/PEACOCK/DEJOHNETTE Setting Standards: New York Sessions ECM

'Setting Standards: New York Sessions' is een heruitgave van drie eerder uitgebrachte platen van het Keith Jarrett Trio, te weten 'Standards Volume 1' (1985), 'Standards Volume 2' (1985) en 'Changes' (1984), opnames die feitelijk plaatsvonden in 1983 in New York en alle bij ECM gepubliceerd. De relevantie van deze heruitgave kan zowel worden betwist als worden toegejuicht. Vanzelfsprekend vormt deze uitgave niets nieuws voor hen die eerder genoemde platen bezitten. Daar hoort wel een kanttekening bij. De box bevat namelijk een uitgebreide en bijzonder

lezenswaardige toelichting (in Engels en Duits) van jazzcriticus Peter Rüedi, onder de veelzeggende titel 'De kunst van de metamorfose'. Voor luisteraars daarentegen die niet of minder bekend zijn met het werk van dit trio als van historisch en musicologisch belangwekkend materiaal. 'Setting Standards' is een prestigieuze titel en doelt op de interpretatie van muziek uit het fameuze zogenoemde American Songbook, met composities van onder anderen Jerome Kern, Oscar Hammerstein, Richard Rodgers, Arthur Herzog, Billie Holiday, Leo Robin en Sammy Cahn. Het Keith Jarrett Trio heeft met de lezingen van dit materiaal een standaard gecreëerd voor het jazztrio (piano, bas en drums). In de historie van de jazz gaat het Bill Evans Trio hen daarin vooraf en worden ze mogelijk gevolgd door het trio van Brad Mehldau. Maar onmiskenbaar is het Keith Jarrett Trio bepalend voor de wijze waarop binnen de jazz de kunst van het spelen van melodieën en daarop geënte improvisaties vorm heeft gekregen. Het samenspel van pianist Keith Jarrett, contrabassist Gary Peacock en drummer Jack DeJohnette zowel als hun individuele spel staat op grote hoogte. De verfijnde en oorstrelende interpretaties, de fascinerende en fantasievolle improvisaties maken van 'Setting Standards' een klassiek werk en een cadeau-tje voor het vijftienvijftigjarige bestaan van dit trio. (Frank Huser)

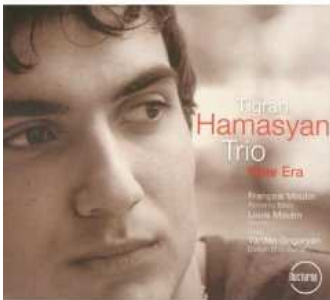
STEVE LEHMAN QUINTET On Meaning PI Records

Saxofonist Steve Lehman mag zich rekenen tot de progressievere altisten. Op 'On Meaning', zijn vijfde cd als leider, speelt hij ook nu weer voornamelijk eigen composities. Intellectuele composities waarbij de musici op hoog niveau met elkaar converseren. Er is geen speld tussen te krijgen en wie het gesprek wil blijven volgen zal zijn volledige aandacht aan de muziek moeten geven. Lehman studeerde onder anderen bij Anthony Braxton en Jackie McLean, maar doceert nu ook zelf. Onlangs verscheen een artikel van zijn hand voor het academische blad 'Critical Studies in Improvisation' met de welluidende titel: 'I Love You with an Asterisk: African-American Experimental Music in the French Jazz Press, 1970-1980'. Het resultaat van zijn research straalt door in zijn muziek. Het Quintet heeft wat weg van het Dave Holland Quintet; twee blazers en een vibrafoon in plaats van een piano. Maar dan meer gedurfd en uitdagender. Naast Steve Lehman horen we Jonathan Finlayson op trompet (hij componeerde en arrangeerde 'Check This Out'), Chris Dingman op vibrafoon, Drew Gress op bas en Tyshawn Sorey op drums. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

JOHN RUOCCO Am I asking too much? Pirouet Records

De laatste tijd komen er gelukkig weer wat cd's van of met rietblazer John Ruocco uit. En evenals op de recente cd met gitarist John Abercrombie (Challenge Jazz) speelt Ruocco op 'Am I asking too much? (if I ask for World Peace)' uitsluitend klarinet. Dat is een zegen voor de liefhebbers van de 'black stick'. Hij doet dat op zo'n artistieke en persoonlijke manier dat vergelijkingen nu maar eens achterwege moeten blijven. Die toon, combinatie van hout, lucht en vocht, en de goedgeplaatste series noten houden elkaar volledig in stand. De eigen composities op de cd krijgen volledige steun van de Britse pianist John Taylor (een soort Ruocco) en de Italiaanse bassist Riccardo Del Fra. Tezamen maken ze luisterrijke muziek die met het juiste gevoel voor het materiaal tot ware kunst wordt verheven. De wereldvrede zou er inderdaad mee gediend zijn. (Jaap Lüdeke)

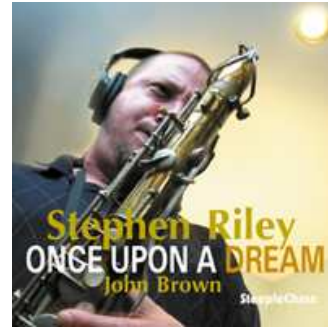
TIGRAN HAMASYAN New Era Nocturne/BluJazz

Bij het lezen van de naam Tigran Hamasyan zullen er niet meteen bellen gaan rinkelen. Toch is hij wel de pianist die in de herfst van 2006 de prestigieuze Thelonious Monk International Jazz Piano Competition won, vóór Gerald Clayton (de in Utrecht geboren zoon van John) en Aaron Parks, die onlangs heeft getekend bij Blue Note. In de jury zaten destijds onder anderen Herbie Hancock en Andrew Hill. Dat zal niet iedere deelnemer op zijn gemak hebben gesteld.

Duidelijk is dat Hamasyan vlijtig heeft gestudeerd en dat smaakvol heeft weten te mengen met zijn zelfbewuste benadering van het instrument. Hij is wat je noemt een percussieve pianist. Het trio op 'New Era' bestaat verder uit de gebroeders Moutin; François is de bassist en Louis de drummer. De cd bevat veel eigen stukken van de leider, naast werk van Monk ('Well, you Needn't') en 'Solar' van Miles Davis. De tijd dat jazzstandards klakkeloos werden nagespeeld is gelukkig voorbij. Overigens is er ook plaats voor een paar eigentijdse spinsels en twee Armeense volkswijsjes, want daar in Gyumri is Hamasyan in 1987 geboren. Na een verblijf in Frankrijk vertrok hij naar de VS, waar hij momenteel muziek studeert aan de University of Southern California. Gelooft me, winnaars van dat Monk-concours komen vroeg of laat allemaal goed terecht, ook deze pianoreus in wording.

Meer info? Klik hier: <http://www.tigranhamasyan.am>.
(Jaap Lüdeke)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND Maart

STEPHEN RILEY Once Upon a Dream SteepleChase Records

Nee, tenorsaxofonist Stephen Riley (1975) is geen reïncarnatie van Paul Gonsalves, maar slaapt vermoedelijk wel met een plaatje van hem onder zijn kussen. Als je een voorbeeld meetront, moet het een markante figuur zijn. En dat was Gonsalves. Flarden van Lucky Thompson duiken trouwens ook af en toe op. Duopassagier van Riley op de cd 'Once Upon a Dream' is de onbekende, maar formidabel klinkende bassist John Young. Die begint in de hoestekst over zijn favoriete opname, van Don Byas met Slam Stewart (Town Hall 1945). In die richting ongeveer beweegt zich de boeiende muziek op deze cd. Over Riley's geluid kunnen we kort zijn: het is bloedwarm, vochtig, lichtkartelig en kan fraai buigen zonder te barsten. De interpretaties van de Broadwaysongs en jazzstandards ('Israel') zijn behoorlijk opgewassen tegen de uitvoeringen van de meesters Ben Webster en Sonny Rollins, in respectievelijk 'In my Solitude' en 'I'm an old Cowhand'. De kwaliteit van de opname verdient alle lof: heel dichtbij klinkt de tenor van Riley en de bas van Young 'spint' voortdurend op heel tevreden toon. Het voegt een extra dimensie toe aan deze o zo geslaagde onderneming. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in maart te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl> (klik hier).

WEKELIJKSE CONCERTAGENDA

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de concertagenda van de website www.jazzmasters.nl.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

PAT METHENY TRIO

Day Trip

Nonesuch

'Day Trip' is het langverwachte album van het Pat Metheny Trio, met Metheny op gitaar, Christian McBride op bas en Antonio Sanchez op drums. De tien composities op de cd zijn op twee na nieuw. 'When we were free' kennen we van het album 'Quartet' (1996) van de Pat Metheny Group en 'The red one' is bekend van het album dat Metheny met John Scofield maakte, 'I can see your house from here' (1994). De trioform kent bij Metheny een prominente plaats. Zijn eerste trioplaat 'Bright Size Life' (1976) was met bassist Jaco Pastorius en drummer Bob Moses. Daarna volgden 'Rejoicing' (1984) met bassist Charlie Haden en drummer Billy Higgins, 'Question and Answer' (1990) met bassist Dave Holland en drummer Roy Haynes, 'Trio 99→00' (2000) met bassist Larry Grenadier en drummer Bill Stewart, met wie hij ook 'Trio Live' (2000) maakte. In de trioform komt Metheny het best tot uiting met zijn jazzexercities. Hoewel Metheny niet eenvoudig onder één noemer te scharen valt (of het moet de typische Methenystijl zijn) vormt het trio zijn vehikel om meer 'straight' jazz te componeren en te spelen. 'Day Trip' springt het meest in het oog door het spel van zijn kompanen. Niet dat het frisse en creatieve spel van Metheny niet zou aanspreken, maar het zijn vooral McBride en Sanchez die het verschil maken. Alhoewel begeleider, zijn het deze twee musici die verantwoordelijk zijn voor toon, scherpte en dynamiek. En tegenspel. Niet als opposanten maar als medeconstructeurs. Dat zegt uiteraard ook iets over de composities van Metheny. Maar in vergelijking met voorgaande trio-uitgaven lijkt het alsof Metheny bij het schrijven van de muziek meer rekening houdt met de bijdragen van bas en drums. Waarmee 'Day Trip' ook een interessante en vernieuwende uitgave is.

(Frank Huser)

PETER BEETS TRIO

Live at the Concertgebouw Volume 1

PETER BEETS TRIO

Live at the Concertgebouw Volume 2

Maxanter

Peter Beets mag gerust een van de grotere pianisten genoemd worden. Zijn recente werk voor Criss Cross toont zijn internationale capaciteiten. Hij is tevens actief als vaste begeleider van Rita Reys. In die rol toert hij met haar in de Jazzimpuls-serie.

Beets speelt al piano vanaf zijn zesde en deelde het podium met diverse jazzgrootheden. Zijn grote voorbeeld is de onlangs gestorven Oscar Peterson.

[...vervolg op pagina 13](#)

NIEUWSflitsen

Label ESP gaat radioprogramma op internet maken

Het Amerikaanse platenlabel ESP gaat via internet radioprogramma's maken. Ze worden gemaakt en gepresenteerd door Michael Anderson. Er zullen muziek uit de catalogus van het label te horen zijn en interviews met musici uit Andersons eigen archief. Het eerste programma is een eerbetoon aan saxofonist Albert Ayler.

Lees en luister. Klik hier op: <http://www.espdisk.com>.

Rik Mol (foto: pr Rik Mol)

Debuutalbum Rik Mol wereldwijd uitgebracht

'What's on Tonight?!', het debuutalbum van trompettist Rik Mol, is deze maand wereldwijd uitgebracht door Challenge Records International. Het album verscheen begin vorig jaar in Nederland en ontlokte Jaap Lüdeke in een recensie de kwalificatie 'een uiterst toffe cd'. Hij roemde Mols 'superieure spel' en 'uitmuntende composities'.

Leider Preservation Hall Jazz Band dood

John Brunious, de leider van de New Orleans Preservation Jazz Band, is 12 februari overleden aan een hartaanval. De trompettist/pianist was 67 jaar. Brunious maakte al twintig jaar deel uit van de band en was daarmee het langst spelende lid. De Preservation Hall Jazz Band bestaat zo'n vijftig jaar en dankt zijn naam aan een etablissement in de Franse wijk van New Orleans. Ze treden niet alleen daar op, maar zijn al tientallen jaren de wereldwijde ambassadeurs van de traditionale New Orleans-jazz.

Kiwanis Jazz Award voor Hein Van de Geyn

Bassist Hein Van de Geyn krijgt de Kiwanis Jazz Award 2008. De prijs wordt hem uitgereikt tijdens het Goois Jazzfestival dat op 29 maart wordt gehouden in Spant! Bussum. Van de Geyn is de achtste winnaar van deze door de afdeling Kiwanis Naarden in 2001 ingestelde jazzprijs. De prijs is bedoeld voor een musicus die zich meer dan verdienstelijk heeft gemaakt voor de jazz.

Herbie Hancock van de zomer in Europa

Pianist Herbie Hancock maakt van de zomer een tournee door Europa. Hij zal daarin de muziek van zijn bekroonde album 'River' ten gehore brengen. Volgens de website van het Britse blad Jazzwise maakt hij de tournee met Dave Holland (b), Vinnie Colaiuta (dr), Lionel Loueke (gt) en Chris Potter (sax). Ook komen twee vocalisten mee. Tegen Jazzwise verklapte Hancock dat de concerten opgenomen worden voor een mogelijk live-album.

CONCERTVERSLAGEN

SF JAZZ COLLECTIVE

Bezetting: Miquel Zenón (as), Robin Eubanks (tb), Joe Lovano (ts), Stefon Harris (vib), Renee Rosnes (p), Matt Penman (b), Eric Harland (dr) en Dave Douglas (tp).

Datum en plaats: 25 februari 2008, Bimhuis, Amsterdam.

SF Jazz Collective (foto: John Abbott)

OVERDREVEN ARRANGEMENTEN NEKKEN DE MUZIEK

Het komt zelden voor dat een octet met zoveel solerende topmusici zich onderwerpt aan de te ver doorgevoerde arrangementen van nota bene de eigen collega's. Ze komen daardoor ook solistisch niet meer helemaal los van al wat de lessenaars dicteren. Soleren met één oog op de bladmuziek is uiteraard niet bevorderlijk voor de spontaniteit.

De stukken van Wayne Shorter kenmerken zich al door complexe wendingen in thema en schema, en daar deden de musici van deze Collective nog een schepje bovenop met hun bewerkingen. Even dacht ik zelfs 'ze willen elkaar aftroeven'. Joe Lovano en zeker Stefon Harris wisten zich er bovendien te worstelen met lekker dwingend solobijdragen. Het repertoire van de eerste set bestond, naast werk van Shorter, ook uit een paar eigen composities. Robin Eubanks opende met zijn arrangement van Shorters 'Black Nile', Lovano schreef 'This, That & the Other' en soleerde furieus op sopraansaxofoon. Dat deed hij nog eens dunnetjes over in 'Diana' (voor de dochter van Flora Purim en Airtó Moreira) van de Shorter-opname 'Native Dancer.' Verder was het matheid troef tot vlak voor het slot van de set toen Miquel Zenón zijn 'Frontline' inzette en de zaak daardoor tilde naar een niveau waarop de broodnodige expressie bij allen wel mee ging doen.

Wonderlijk dat vorig jaar tijdens North Sea Jazz de muziek van Thelonious Monk wel iedereen op scherp zette. Dat lag waarschijnlijk aan de bekendheid met die stukken en de met meer logica gevulde arrangementen, terwijl de composities van Shorter, hoe fraai ook, niet op ieders repertoire staan. De nog ontbrekende namen van het achttal zijn Renee Rosnes, Matt Penman, Eric Harland en Dave Douglas.

In JazzFlits 92 heb ik de indruk gewekt dat Miquel Zenón in 2004 de oprichter zou zijn geweest van deze SF Jazz Collective. Zo is het niet. Zenón vertelde in het Bimhuis na enig aandringen dat Joshua Redman en het bestuur van het San Francisco Jazz Festival samen tot de conclusie kwamen dat er een formatie moest komen die stad en land zou afreizen. Dat gebeurt ook nu weer met een werkelijk slopend reisschema, in Europa, en sinds begin maart ook weer in de VS. Het is niet uitgesloten dat een en ander – lees: vermoeidheid – van invloed kan zijn op het resultaat. Zoals gebeurde voor de dubbelaar 'Live in 2007', werden nu ook de concerten in Amsterdam vastgelegd. Best mogelijk dat een strenge selectie van al die opnamen straks zal resulteren in een succesvolle productie. Vorig jaar lukte dat zeker. (Jaap Lüdeke)

CECIL TAYLOR

Bezetting: Cecil Taylor (p).

Datum en plaats: 28 februari 2008, Muziekcentrum Bijloke, Gent.

Belangrijkste musicus op de nieuwe tweedaagse wintereditie van het Blue Note Records Festival in Gent, waar onder andere ook trombonist Gianluca Petrella, zangeres Sheila Jordan en pianist Steve Kuhn speelden, was zonder twijfel pianist Cecil Taylor. In de voorafgaande week had hij samen met drummer Tony Oxley opgetreden in Berlijn en Wenen, maar op verzoek van festivaldirecteur Bertrand Flamang gaf hij in Gent een soloconcert.

Ook al is Taylor nu bijna 79 jaar oud, van enige teruggang in conditie was niets te merken. Even energiek als altijd begon hij het concert met een stevig ritmisch thema in de linkerhand dat al snel met oplopende intensiteit uitwaaiert over het hele toetsenbord. De fascinerende tocht met verrassend uitgelichte doorkijkjes, monumentale akkoordengevels en adembenevend bochtenwerk was begonnen. Bovendien bleek na korte tijd, dat hij kennelijk erg tevreden was over de kwaliteit van de piano. Zijn

verhaal bestond dit keer uit zeven hoofdstukken, van wisselende lengte en karakter. Gedurende de korte onderbrekingen raadpleegde hij soms even een stapeltje aantekeningen, zoals iemand die bij een veelarmig kruispunt aangekomen nog even nakijkt welke kant hij op moet.

In de tweede helft van het ruim een uur durende concert werd de intense exploratie van thema's en subthema's herhaaldelijk afgewisseld met bijna romantisch aandoende passages. Het leek wel of Taylor op zoek was naar vormen van lyriek, waarmee hij zijn palet nog zou kunnen verbreden. Over het geheel genomen was zijn spel wat minder consequent meedogenloos, een beetje milder dan voorheen. Maar om eventuele misverstanden weg te nemen, vuurde hij na het applaus nog een verpletterende toegift af. Daarmee was het optreden overigens niet voorbij, want losjes op kousenvoeten over het podium bewegend droeg Taylor ter afsluiting een gedicht voor dat helaas moeilijk verstaanbaar was.

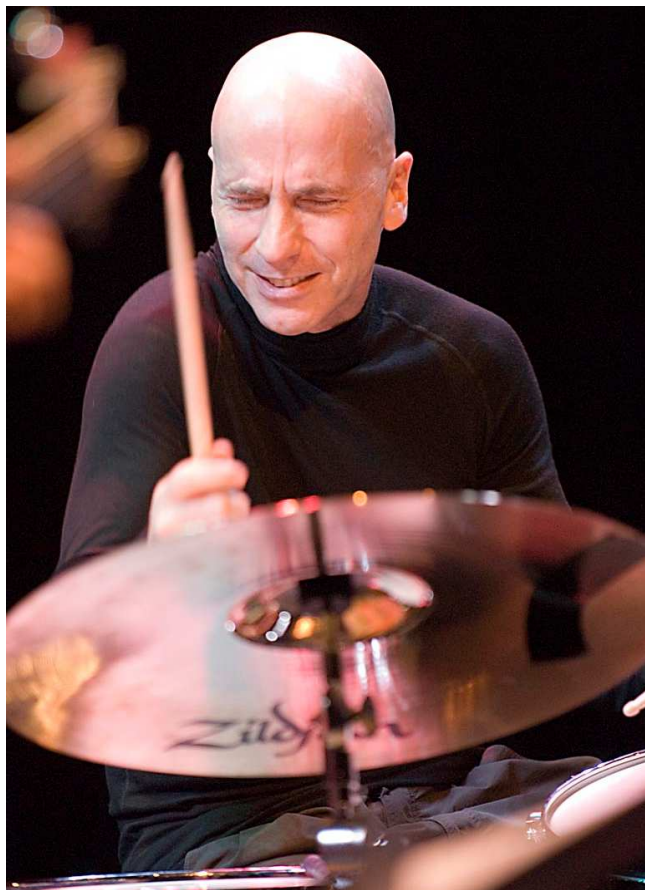
De vraag rijst welke jongere pianist in staat is deze lijn van vrij improviseren op hoog niveau – ooit ingezet door Lennie Tristano – door te trekken. (Simon Korteweg)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

JOEY BARON 'KILLER JOEY'

Bezetting: Joey Baron (drums), Steve Cardenas (gitaar), Brad Shepik (gitaar) en Tony Scherr (bas).

Datum en plaats: 23 februari 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Joey Baron geniet als alles op zijn plaats valt (foto: Remco van Lis)

Joey Baron is misschien wel de meest transparant spelende drummer van het moment. Tijdens het concert liet hij zien hoe muzikaal én subtiel zijn drumwerk is. In zijn solo's liep als rode draad altijd een vast ritme. De bandleden keken veel naar elkaar, waardoor je zag hoeveel plezier ze met elkaar hadden. Drie jaar geleden speelde de band ook in deze setting in Rotterdam, maar nu klonken ze hechter en stabiel. De drummer toonde zijn brede grijns wanneer alles op zijn plaats viel en dat was eigenlijk de hele avond. De twee gitaristen zaten duidelijk op één lijn; hun spel was opmerkelijk harmonisch. De band maakte geen gebruik van een geluidsinstallatie. Alleen de gitaren en de bas hadden hun eigen versterkers. De geluidskwaliteit was hierdoor optimaal. De meeste composities kwamen van Baron. We hoorden pop-georiënteerde gitaarjazz waarbij bas en drums de ritmes soms flink tegen elkaar in lieten draaien. Naast de leider was het Shepik die uitblonk; intense solo's en af en toe een stevige battle met zijn opponent Cardenas. En dan het fenomeen Scherr; zijn muziek is net zo soepel als zijn maffe dansspasjes rond zijn instrument. Het enthousiaste publiek kreeg een vette blues als toegift: 'Time To Cry'. En spontaan daarna speelden ze nog een stuk van hun cd 'Bricks'. Een geweldig concert. (Peter J. Kortens)

BABETTE VAN VEEN EN SOLISTEN

Bezetting: Babette van Veen (voc), Kees van Lier (ts, as), Nick van den Bos (p), Paul Berner (b) en Menno Veenendaal (dr)

Datum en plaats: 21 februari 2008, Jazzclub De Otter, Oud-Loosdrecht.

Voor het optreden van Babette van Veen was een zeer talrijk publiek, onder wie veel bekende omroepmensen, van heinde en verre naar De Otter in Loosdrecht getogen. De inkopper was 'I love You', gevolgd door de Jobim-compositie 'Corcovado', met een uitstekende latin-interpretatie van pianist Nick van den Bos. Babette van Veen, die voor het eerst met deze bezetting werkte, kwam goed uit de verf met 'East of the sun', waarin saxofonist Kees van Lier wisselde tussen tenor en alt. Het luidruchtig drinkend en etend publiek in combinatie met de bekende jazznummers, zorgde voor een specifieke, van Amerikaanse opnamen bekende, 'nightclub-jazz'-sfeer. Van de bekende nummers, zoals 'The touch of your lips' met Van Veen in de hoofdrol, was de uitschieter 'Just one of those things' met Kees van Lier op tenorsaxofoon. Het kwartet was zeer gedreven, en bijzonder enthousiast. Kees van Lier heeft een mooie toonvorming, die bovendien uitstekend blijft in de tempoversnellingen. En hoewel Babette van Veen een klein stembereik heeft, beschikt ze over een zeer goede dictie en presentatie. Over de ritmesectie is te melden dat Paul Berner een goed volgende, maar vooral stuwend bassist is. Dat geldt in dezelfde mate voor Menno Veenendaal, de immer vriendelijk ogende slagwerker. Hij is waarschijnlijk de enige in Nederland die tijdens het spelen geen grimassen maakt. Kortom, een sfeervolle midweekse jazzavond, waar met genoeg op terug gekeken kan worden. (Ton Luiting)

BIMHUIS

Concerttips van Jaap Lüdeke

Op woensdag (12 mrt) komt het kwintet van de Italiaanse trompettist **Enrico Rava**, beschermheer van de ook aanwezige en nu toch op eigen benen staande trombonist Gianluca Petrella. Vorig jaar ontving Petrella de Paul Acket Award van North Sea Jazz. Ook van de partij bij Rava is drummer Roberto Gatto. Alom geprezen is hij. Gatto staat ook op een cd van Eric Vloeimans. Donderdag (13 mrt) is het beroemde en nu uitgebreide **Rova Special Sextet** in het Bimhuis.

Zaterdag (15 mrt) speelt altist **Charlie Mariano** met een formatie 'jongelingen'. Mariano wordt in november 85 jaar. Donderdag (20 mrt) zal het trio van pianist **Jeroen van Vliet** zijn nieuwe cd presenteren. Zondag (23 mrt) is er weer genoeg reden om te komen want dan is er de groep van de Belgische drummer **Dré Pallemmaerts**. Hij brengt de uitzonderlijke Amerikaanse tenorist Mark Turner mee. Woensdag (26 maart) om die weldadige variatie te onderstrepen, is pianiste **Marilyn Crispell** aanwezig, vrijdag (28 mrt) die prachtige rietblazer **Michael Moore**, met Han Bennink en accordeonist Will Holshouser. Lijkt alleen maar op het Clusone Trio, dat toch eens zal moeten terugkeren. **Guus Janssen** speelt solopiano, op zaterdag 28 mrt. Maandag (31 mrt) is het vermaarde kwintet van altist **Phil Woods** in het Bimhuis en zal de maand maart, zijn staart roerend, worden afgesloten met snedige bebopklanken.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

IN MEMORIAM JAN BURGERS

Op 27 februari jl. overleed in Spanje pianist Jan Burgers op bijna 76-jarige leeftijd. Niet iedereen maar hopelijk toch velen, zullen zich hem herinneren als de oprichter en twintig jaar lang leider van de New Orleans Syncopators. Hij richtte zijn orkest op in december 1954 en binnen twee jaar was het zo bekend dat er al een ep-tje werd opgenomen. Dat trok de aandacht van Phonogram zodat in 1957 en 1958 nog eens zestien titels op de plaat werden gezet. Toen was al duidelijk dat het orkest niet alleen maar de echte klassieke jazz wilde spelen. Op twee Fontana-ep's uit juni 1958 hadden alle titels wat met rozen en tulpen te maken. Jan Burgers wilde er kennelijk ook wel een paar centjes mee verdienen!

In 1960 werd een contract aangegaan met het Deense Storyville-label, dat duidelijk nog meer water bij de wijn wilde doen. Met de komst van trombonist George Kaatee haalde Jan Burgers in 1960 bovendien een prima arrangeur in huis, die in de loop der jaren heel wat pophits arrangeerde voor de Syncopators. Een meesterlijke zet was de opname, in januari 1961, van het Russisch volksliedje 'Midnight in Moscow'. In Nederland werd het direct een topper, mede dankzij het feit dat de 'tradjazz' onder invloed van de Engelse bands van Chris Barber, Acker Bilk en Kenny Ball toen erg populair was. Ball had overigens al gauw de hitpotentie door van 'Midnight in Moscow', zette het in het najaar van 1961 op de plaat en scoorde er een wereldhit mee, daarmee de versie van de Syncopators compleet wegdrukkend.... Ook met 'Washington Square' scoorde de Syncopators een behoorlijke hit in Nederland, net als – alweer! – Kenny Ball in Engeland.

In 1964 werden de New Orleans Syncopators overgehaald een lp te maken met als titel 'Liverpool Goes Dixie' en daarop was een aantal Beatles-nummers te horen. Ondertussen was Jan Burgers ook druk bezig met zijn studie medicijnen. Dat was de reden dat hij minder aan spelen toekwam en op 1 januari 1974 de leiding van het orkest overdroeg aan George Kaatee.

In de voorgaande jaren had het orkest diverse lp's opgenomen voor Artone/CBS, waarvan die met zangeres Beryl Bryden vooral een succes was. Een fraaie stunt haalde Jan Burgers uit in 1967 toen er onder de naam 'Eight Devils from Detroit directed by Jack Devil' een plaat verscheen die gezien werd als een echte Amerikaanse rhythm & blues-productie. Later werd bekend dat dit gewoon de New Orleans Syncopators waren met een afwijkend repertoire met onder meer 'Work Song' en 'Watermelon Man'! Met de band won Jan Burgers diverse jazzconcurssen en er waren ook talloze radio- en televisieoptredens. Ook waren er verscheidene uitstapjes naar Duitsland, Oostenrijk en Engeland. Vanaf 1987 woonde Jan Burgers afwisselend in Spanje en Nederland.

Ik heb Jan Burgers nooit persoonlijk ontmoet maar wel in de jaren zestig diverse malen met hem contact gehad (zowel per brief als via de telefoon) over zijn plaatopnamen, en telkens was hij zeer vriendelijk en verstrekke alle gegevens die ik nodig had.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

LEZERSREACTIE

CONCERT BIGBAND CONSERVATORIUM

Als trouwe lezer van JazzFlits moet ik even reageren. "Het publiek had matige belangstelling voor de Big Band Koninklijk Conservatorium onder leiding van Jim McNeely in het voorprogramma", schrijft de heer Kortzen in zijn recensie van Pharoah Sanders in Lantaarn/Venster (JazzFlits nummer 93). Vervolgens weet hij weinig te melden over Pharoah Sanders. Heel begrijpelijk omdat de ster van de avond meer achter het podium verbleef dan erop. Feit is dat het concert voor de pauze, verzorgd door de Big Band Koninklijk Conservatorium, beter bezocht werd dan het concert van na de pauze en dat dit een aandachtiger publiek had. Halverwege het concert van Pharoah Sanders, en zeker na een slappe coverversie van 'My Favorite Things', begon het publiek weg te lopen. Terecht.

Wouter Turkenburg

hoofd jazzafdeling Koninklijk Conservatorium

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden reacties in te korten, te redigeren of te weigeren en is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortzen, Simon Kortweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS -website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

NIEUWSflits

Pianist en orkestleider Ger van Leeuwen overleden

In zijn woonplaats Bussum is eind februari radiomuzikant Ger van Leeuwen (88) overleden. In jazzkringen werd hij vooral bekend door zijn kwartet Ger van Leeuwen met vocaliste Riedel van Kleef en als leider van de Van Lion Bigband. Van Leeuwen was in zijn jonge jaren pianist bij de orkesten van Lex van Spall, Jan Corduwener, Klaas van Beeck en Maria Zamora. Als arrangeur en orkestleider was hij actief in de (opname)studio's voor Anneke Grönloh, Rudy Carrell en Bruce Low. Verder schreef hij de filmmuziek voor 'Rififi in Amsterdam' en een groot aantal commercials. Van 1984 tot 1994 speelde van Leeuwen in het Rainbow Quintet met vibrafonist Robby Meyn en slagwerker Gerard van Bezey. In Hilversum gold Van Leeuwen als een veelzijdig arrangeur en pianist.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1 EN 3)**'ZINGENDE' SAXOFONISTEN**

De 'gezongen' noot moet dezelfde frequentie hebben als de gespeelde noot, want anders werkt het niet. De onderzoekers deden hun ontdekking dankzij een apparaatje dat ze op de saxofoon bevestigden en dat registreerde wat in de kelen van spelende musici gebeurde. Vijf professionals en drie amateurs bliezen voor het onderzoek een partijtje. De beroepsmusici 'zongen' alle vijf met hun hoge tonen mee; bij lage tonen deden ze dat niet. De liefhebbers toonden geen enkele logica in het gebruik van hun stembanden.

Wat voor saxofonisten geldt, geldt waarschijnlijk ook voor klarinetten en mogelijk ook voor hoboïsten en fagottisten.

PERSOONLIJKHEID JAZZLIEFHEBBERS

Ter Bogt gaf tijdens die lezing een samenvatting van een onderzoek naar de relatie tussen muzieksmaak en persoonlijkheidskenmerken, waar hij eerder met onderzoekers van de Universiteit van Amsterdam aan werkte. De muziek waar je naar luistert zegt veel over je persoonlijkheid, zo concludeert Ter Bogt: "Het is verbluffend hoe goed mensen de persoonlijkheid kunnen inschatten van anderen die ze nog nooit hebben ontmoet, op basis van hun muziekvoorkeur. Het is dus niet zonder reden dat muzieksmaak altijd een dankbaar gespreksonderwerp is bij mensen die elkaar voor het eerst ontmoeten", aldus de nieuwe bijzonder hoogleraar op 18 februari in de krant Dag.

Volgens Ter Bogt kunnen jazzluisteraars elkaar herkennen aan hun emotionele instabiliteit, hun hoge opleiding en hun voorkeur voor linkse politiek. Ook staan jazzliefhebbers open voor nieuwe ervaringen. Wat dit alles betreft zijn jazzluisteraars te vergelijken met liefhebbers van klassieke muziek, blues, folk, reggae en singer/songwriters. Iemands muziekvoorkeur wordt deels bepaald door de ouders. In het geval van jazz en klassiek is dat meer het geval dan bij andere muzieksoorten, aldus Ter Bogt. Is een muzieksmaak uiteindelijk bepaald, dan zal deze niet snel veranderen: "De fascinatie voor artiesten kan komen en gaan, en het meelopen met een hype mag korte of langere tijd duren. Toch vallen mensen altijd weer terug op een aantal voorkeuren voor typen muziek die verankerd zijn in hun persoonlijkheid."

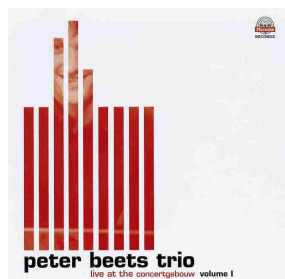
BREDA JAZZ FESTIVAL

Trommelen verwacht tijdens het komende festival veel belangstelling voor de reconstructie van het Benny Goodman Carnegie Hall-concert uit 1938 en een special rondom Louis Jordan. Voor de reconstructie is een internationale gelegenheidsformatie samengesteld onder leiding van de Amerikaanse drummer Brooks Tegner. Die formatie telt zestien musici, onder wie Joep Peeters, Antoine Trommelen en Harry en Peter Kanters, en beschikt over alle originele arrangementen. Verder staan onder meer op het programma: het Trio Nuevo met Sandra Coelers, het Hollywood Saxophone Quartet en de Wouter Hamel Band.

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.600 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

(VERVOLG CD-RECENSIE VAN PAGINA 9)**PETER BEETS
LIVE AT THE CONCERTGEBOUW**

In het volgend seizoen gaat Beets een Peterson-programma doen. Het verscheiden van de grote meester maakt dit alleen maar actueler. In een interview voor het tijdschrift Jazz zei Beets: "Ik ga zijn meest spectaculaire arrangementen spelen. Hij heeft echt werk gemaakt van 'Autumn Leaves' en 'The Shadow Of Your Smile'." Toch is er op de laatste cd van Peter Beets geen Peterson-stuk te horen.

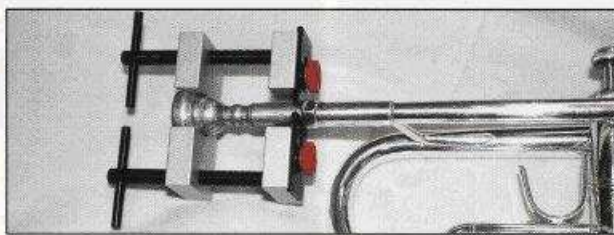
Wel een enorme vingervlugheid. Beets geeft de ritmetandem (Frans van Geest en Gijs Dijkhuizen, beiden op bas) niet veel soloruimte. Hij speelt de twee platen vol alsof het hem geen enkele moeite kost! Een paar keer komt een Ellington-citaat voorbij. Het album is opgenomen op 16 april 2005 in

het Concertgebouw in Amsterdam. Buiten het energieke spel van de pianist valt ook de akoestiek van de Grote Zaal op. Terwijl het trio intiem en dichtbij klinkt, hoor je ook de geweldige akoestiek van de ruimte. Het concert is uitgebracht op twee losse cd's. Daar is bewust voor gekozen. Op 'Volume II' staat een compositie van Chopin: 'Prelude in A minor'. Het trio bewerkt deze 'klassieker' op pakkende wijze. Verder bevatten de cd's zeven stukken van de enorm swingende Beets. Hij bezorgde zijn publiek een meer dan geslaagde avond. Bij 'Without A Song' gaat het tempo bijna helemaal onderuit. Daarna bewijst een lange versie van Charlie Parkers 'Passport' de hoge kwaliteit van het trio. Die wordt royaal beloond met een applaus van anderhalve minuut.

(Peter J. Korten)

Mondstuktrekker

De mondstuktrekker is een apparaat waarmee u zelf een vastzittend mondstuk uit de mondstukbuis kunt trekken zonder het instrument te beschadigen.

Of de 'gewilde' mondstuktrekker inmiddels ook voor saxofonisten te koop is (en waar) is ons niet bekend. (JL)

"En dan is er nog de meester van allemaal: Ack van Rooijen. Ik hoorde in Amerika op de radio een keer zo'n waanzinnige trompetsolo. Na onderzoek bleek het Ack."

**Trompettist Enrico Rava over Nederlandse musici
Volkskrant, 6 maart 2008**